

INGEZONDEN

NOG EENMAAL: DE VROUWELIJKE HULPKRACHT

Naar aanleiding van het „naschrift” van Prof. BUISMAN, betreffende mijn opmerkingen aangaande de vrouwelijke hulpkracht, moge ik nog één maal wat plaatsruimte vragen.

Prof. B. vindt mijn instelling „negatief”, omdat ik ongunstige verwachtingen heb van de juffrouw met de boor. Ik ben zeer positief ingesteld ten opzichte van de preventieve juffrouw. Om mijn instelling negatief¹⁾ te noemen, alleen omdat ik het met zijn zienswijze niet eens ben, komt mij niet redelijk voor.

Wat mijn verwachtingen betreft die ik „als (toekomstige) feiten” stel; hier bevind ik mij in goed gezelschap. Immers de verwachtingen van Prof. B. dat de invoering van de juffrouw met de boor de gebitsverzorging van de schoolgaande jeugd beter dan tot nu toe aan haar doel zal doen beantwoorden, zijn door hem vele malen als een toekomstig feit²⁾ verkondigd.

Het voorbeeld van Nieuw Zeeland, door Prof. BUISMAN aangehaald, zou kunnen worden onderworpen aan een nadere beschouwing, die de toestanden daar zou moeten vergelijken met die in Nederland. Men zou dan tot de conclusie komen, dat deze vergelijking zoveel verschillen aan de dag zou brengen, dat de ervaringen in Nieuw Zeeland niet de verwachting wettigen, dat het hier net zo zal gaan.³⁾

Wat de onbevoegde uitoefening betreft; ik mag toch wel aannemen, dat Prof. BUISMAN zich niet achter de tolerantie van overheid en publiek wil scharen bij deze wets-overtredingen.

Of de onbevoegde uitoefening onuitroeibaar is, staat te bezien. Prof. BUISMAN stelt deze verwachting als een feit, als een negatief feit, mag ik wel zeggen. Is dit nu een negatieve instelling?

Dat onze professie zich verzet tegen de toegeeflijkheid van overheid en publiek is een plicht van ons ten opzichte van de volksgezondheid. Indien wij een mogelijkheid helpen scheppen, het leger van onbevoegden uit te breiden, verstaan wij deze plicht slecht, dunkt mij.

Inderdaad blijft onbestreden, zoals Prof. BUISMAN schrijft, dat met de invoering van vrouwelijke hulpkrachten wordt beoogd de gebitsverzorging van de schoolgaande jeugd beter dan tot nu toe aan haar doel te doen beantwoorden. Het spreekt vanzelf, dat de enkele medestanders van Prof. BUISMAN, benevens hijzelf, uit eerlijke overtuiging de invoering van de juffrouw met de boor⁴⁾ propageren en dat zij dus verbetering⁵⁾ van de gebitsverzorging van de schoolgaande jeugd beogen.

De bezwaren, die de overgrote meerderheid van onze professie echter heeft, en die niet alleen berusten op de argumenten die ik naar voren bracht, zijn niet geboren uit een negatieve instelling van die professie. Immers de Maatschappij heeft, geschraagd door het merendeel der Nederlandse tandartsen, wel degelijk een constructief plan voorgesteld, waarmee zij beoogt, de tandheelkundige verzorging van de schoolgaande jeugd beter dan tot nu toe aan haar doel te doen beantwoorden. De wensen van de Maatschappij zullen, zo verwachten wij, betere resultaten afwerpen, niet het gevaar in het leven roepen van uitbreiding van het leger onbevoegden en ons niet doen grijpen naar de strohalm van een waardeloze⁶⁾ „verklaring” als voorwaarde voor het uitreiken van het „diploma”; waardeloos, juist omdat overheid en publiek zo tolerant zijn ten

aanzien van de wetsovertreding door onbevoegden en dus naar verwacht mag worden eveneens ten aanzien van handelingen, in strijd met voornoemde verklaring.

„De eed of belofte, waarnaar in onze kringen zo graag verwezen wordt”, heeft wel morele waarde, echter geen juridische.

Wat tenslotte mijn stelling: „de verpleegster verpleegt, de arts behandelt” betreft, moge ik wijzen op mijn mededeling, dat ik mij ervan bewust ben, dat beide terreinen niet zo scherp af te bakenen zijn. Echter het principe van deze stelling zal men in ieder ziekenhuis onderschrijven, neem ik aan.

J. M. DE HAAS

AANTEKENINGEN

1) „Negatief” betekent ontkennen dat de schooltandverzorgster een goede bijdrage zou kunnen leveren tot de uitbreiding der schooltandverzorging. Zo is het toch?

2) Rekenkundig staat vast dat uitbreiding van het aantal „curatief” werkzame personen bij de s.t.v. méér kinderen in de periodieke gebitsverzorging zal kunnen betrekken. De s.t.v., wier doel is alle leerplichtige kinderen daarin te doen delen, zal bijgevolg *beter* aan het gestelde doel beantwoorden. Dat zal toch niemand kunnen ontkennen.

3) Het is geenszins de bedoeling van de voorstanders om de Nieuw Zeelandse school dental nurse in ons land te dupliceren. De schooltandverzorgster is een aan de Nederlandse situatie aangepaste taak toegedacht. Dit is uit en terna met nadruk verkondigd.

4) Moet de tandarts analoog hieraan ook worden gezien als de meneer met de boor?

5) Niet zozeer verbetering, wèl uitbreiding. Daar is alleszins reden voor, getuige het feit dat van de s.t.v. nog slechts de helft van het totale aantal schoolkinderen de voordelen geniet.

6) De bedoelde (natuurlijk plechtige) verklaring is evenmin waardeloos als de eed of belofte. De waarde ervan is gebonden aan de persoon die haar aflegt, niet aan de tolerantie tegenover de onbevoegde uitoefening.

P. H. BUISMAN

Discussie gesloten
(Redactie)